

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษา เป็นประสบการณ์ที่ใกล้ตัวที่สุดและมีความสำคัญในชีวิตประจำวันของคนทุกชาติทุกภาษา ทั้งนี้เพราะภาษาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ระหว่างผู้ใช้ภาษาเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็นโดยทางวาจา ท่าทาง (Gesture) หรือการเขียน อันจะก่อให้เกิดการเชื่อมโยงด้านความรู้ ความคิด วิทยาการ และความเข้าใจอันดีต่อกัน (กุสุมา มนะสุนทร 2519: 1)

ภาษาไม่ได้มีความสำคัญเฉพาะในวงแคบ คือแวดวงรอบตัวเรา หรือเพียงในชนชาติภาษาเดียวกันเท่านั้น ภาษายัง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิวัฒนาการ ความเจริญก้าวหน้าของชนชาติต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน ดังที่ ทรงพรหม มณีวรรณ (2521: 1) กล่าวไว้ว่า

นอกเหนือจากการติดต่อกันเองระหว่างในชาติภาษาเดียวกันแล้ว มนุษย์ยังมีความจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับชนชาติอื่น เพื่อความเข้าใจอันดีต่อกันและเพื่อประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวิชาการ เป็นต้น การที่จะติดต่อแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดกัน เช่นนี้ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของประเทศที่เราจะติดต่อกับ หรือภาษาใดภาษาหนึ่งที่จะใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อระหว่างชาติเหล่านั้น

ประเทศไทยเราก็เช่นเดียวกับชนชาติอื่นที่จำเป็นจะต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศ ในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา และภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับชนชาติอื่นได้อย่างแพร่หลายมีมาตรฐานเป็นสากลที่สุด คือภาษาอังกฤษ ดังที่ เบรียน แฮร์ริสัน (Brian Harrison 1974: 13) กล่าวว่า

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับนานาชาติได้อย่างดีเยี่ยม พยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความรุดหน้าของภาษาอังกฤษในด้านที่เป็นสากลกว่าภาษาอื่นใด คือ เอกสารงานเขียนที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ส่วนมากจะ เขียน เป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น มจะผลสะท้อนจากความเป็นจริงในข้อนี้คือ บรรดาประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติต่างก็ เลือกสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด

ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่นกันจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ มาเป็นระยะเวลายาวนาน แม้ในปัจจุบันหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจะได้รับการจัดให้เป็นเพียงวิชาเลือก ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ส่วนใหญ่ร้อยละ 65.3 ก็ยังคงมีความคิดว่าภาษาต่างประเทศที่มีประโยชน์มากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ เพราะช่วยผู้เรียนในด้านการสมาคม ด้านวิชาการ และวัฒนธรรม (อัจฉรา วงศ์โสธร อุษา กาญจนสถิตย์ และนิภา สนสะอาดจิต 2524: 13)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การเขียนนับเป็นทักษะที่ยากที่สุด ดังที่ รีเบคกา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette 1976: 131) ได้เปรียบเทียบทักษะทั้ง 4 นี้ไว้ว่า

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 การเขียนนับเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนที่สุด ในการฟังและการอ่านนักเรียนจะได้รับฟัง หรือ เห็นข้อความจากผู้อื่นจึงมีบทบาทแต่เพียงตีความ หรือวิเคราะห์ตนเองว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูด นักเรียนสามารถแสดงความคิด ความรู้สึกของตนเอง และมีโอกาสให้คำอธิบายสอดคล้องในบทสนทนาได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความได้ชัดเจนจนผู้อ่านเข้าใจได้

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975: 138) ได้กล่าวถึง ความยากในการเรียนการสอนทักษะ เขียนไว้เช่นกันว่า ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานในทักษะ การฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน

แม้ว่าทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนสอนยากที่สุด เนื่องด้วยนักเรียนต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน แต่ทักษะการเขียนก็เป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นที่ 2 รองจากทักษะการอ่าน ดังผลงานวิจัยที่สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษของอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524: 131) พบว่า ทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากที่สุด ในหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และบริษัทห้างร้านในประเทศไทย คือทักษะการอ่านทักษะที่จำเป็นต้องใช้รองลงมาคือ ทักษะการเขียน การฟัง และการพูดตามลำดับ

แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes 1983: 3) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนว่า การที่จะสื่อสารให้ได้ผลอย่างเต็มที่ในสถานการณ์โลกปัจจุบัน หมายถึง จะต้องเรียนรู้ที่จะคิดค้นสื่อสารกับผู้ที่มีได้อยู่เฉพาะหน้าเราเท่านั้น นั่นคือ ทักษะเขียน เป็นสิ่งจำเป็นในสถานการณ์โลกปัจจุบัน ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้าน วิทยาศาสตร์ การศึกษา เทคโนโลยี ฯลฯ

อันจะต้องใช้ทักษะภาษาคำนำโคค้ำนหนึ่งให้ เป็นประโยชน์มากที่สุด ในการที่จะลือลิ่งเหล่านี้ให้ กว้างขวางแพร่หลายออกไป ดังจะเห็นประโยชน์ของการเขียนได้ชัดจากคำกล่าวของ เอ็ม ชาร์วูด สมิธ (M. Sharwood Smith 1976: 17) ที่ว่า

การเขียน เป็นวิธีที่จะใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ที่อยู่ห่างไกลความ เจริญหรืออยู่ในแหล่ง ทุรกันดารได้ดีกว่าวิธีอื่น เนื่องจากในการพูดจำเป็นต้องมีผู้ฟังขณะที่พูด แต่การเขียนที่จะ ให้ผู้อื่นอ่านนั้นหาได้ทุกหนทุกแห่งที่การขนส่ง และการไปรษณีย์ไปถึง อีกทั้งหนังสือ และ นิตยสารก็หาได้สะดวกกว่าแผ่นเสียง เทป และวิทยุ นอกจากนี้การเขียนยังมีประโยชน์ อีกประการหนึ่งคือ ช่วยการพูด

นอกจากนี้ คริสตินา แบรทท์ พอลสตัน และแมรี่ นิวแมน บรูเดอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newman Bruder 1976: 204) ได้กล่าวถึงความจำเป็น ของทักษะเขียนในวงการการศึกษา และชีวิตประจำวันว่าทักษะเขียนเป็นสิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานในแวดวง การศึกษา และแม้แต่ผู้ที่มิได้ เป็นนักเรียน นักศึกษาซึ่งจะต้องเขียนรายงาน และงานเขียนของ แต่ละภาค เรียน บางครั้งก็ยังคงจำเป็นต้องเขียนสิ่งต่อไปนี้ เช่น จดหมาย ข่าวสาร บันทึกความจำ จดหมายเชิญ

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1961: 248-249) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของ การเขียน และการเขียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้ว่า

แม้ว่านักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศก็ตาม นักเรียนก็ควรจะ สามารถใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงความคิดเห็นให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ดังนั้นในการเขียน ภาษาอังกฤษ ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝน เพื่อให้สามารถให้ภาษาและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ของ ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป นั่นคือนักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่อง ลักษณะและองค์ประกอบของภาษา อันได้แก่ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris 1974: 68-69) ได้แบ่งองค์ประกอบ ของการเขียนโดยทั่วไปออกเป็น

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ สารระการเขียนตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหา ให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์ หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ ที่ถูกต้อง และสื่อความหมายได้

4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ ส่วนวน โวหาร เพื่อให้
เกิดลักษณะ เฉพาะของผู้เขียน

5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา
ที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์
ของภาษานั้น ๆ

จากองค์ประกอบด้านการเขียนที่กล่าวมาเหล่านี้ วิลกา เอ็ม รีเวอร์ส (Wilga M.
Rivers 1968: 245-255) ได้แบ่งระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาต่างประเทศ
ออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับลอกแบบ (Copying) ในระดับนี้นักเรียนสามารถลอกบทสนทนา ประโยค
ในรูปแบบต่าง ๆ โดยสะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง

2. ระดับเลียนแบบ (Reproduction) ในขั้นนี้นักเรียนสามารถเขียนตามคำบอก
เขียนอธิบายรูปภาพโดยจำจากประโยคที่เคยฝึกเขียนหรืออ่านมาก่อน

3. ระดับการเขียนประโยคซับซ้อน (Recombination) ในระดับนี้นักเรียน
สามารถเขียนขยายประโยค เชื่อมประโยค และ เปลี่ยนรูปประโยคได้

4. ระดับการเขียนตามแนวชี้นำ (Guided Writing) ในระดับนี้นักเรียน
สามารถเขียนเติมข้อความลงในประโยคให้สมบูรณ์ เขียนแทนบางส่วนของประโยคหรือเขียน
ขยายประโยคด้วยคำหรือวลีที่กำหนดให้ เขียนสรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องใหม่

5. ระดับการเขียนเรียงความ (Composition) ในระดับนี้นักเรียนสามารถเขียน
เรียงความโดยใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ที่แสดงความหมายได้ตามที่ตนต้องการ

สำหรับ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน่ เอส ดิสสิค (Rebecca M. Valette
and Renée S. Disick 1972: 171-177) ได้แบ่งระดับความสามารถด้านการเขียน
ภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับ เช่นกัน แต่มีรายละเอียด ข้อปลีกย่อยที่คล้ายกันและ
แตกต่างกับ การแบ่งของรีเวอร์ส (Rivers 1968: 245-255) ที่กล่าวมาแล้ว ดังต่อไปนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skills) ในระดับนี้นักเรียนสามารถลอก
โคลง เขียนประโยคจากความจำโดยใช้อักษรตัวใหญ่ และ เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง

2. ระดับความรู้ (Knowledge) ในระดับนี้นักเรียนสามารถเติมช่องว่างใน
ประโยค หรือข้อความด้วยรูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนมา และ เขียนตอบคำถาม เกี่ยวกับรูปภาพที่คุ้นเคย

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ในระดับนี้นักเรียนสามารถเรียงประโยคที่กำหนดให้ ให้ได้ความถูกต้องตามลำดับ เหตุการณ์และ เหตุผล และตอบคำถามจากสิ่งที่ให้อ่านแล้วนำคำตอบมาเรียง เป็นข้อความ 1 ย่อหน้า

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ในระดับนี้นักเรียนสามารถเขียนกรอกแบบฟอร์ม เขียนบรรยายภาพชุดและ เขียนเรียงความสั้น ๆ 1 ย่อหน้า

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ในระดับนี้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความที่แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับชีวิต การศึกษา ทัศนคติส่วนบุคคล หรือสภาพสังคม

เมื่อพิจารณาจากการแบ่งระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาต่างประเทศของ ริเวอร์ส (Rivers 1968: 245-255) และของ วาเล็ท และดิสซิก (Valette and Disick 1972: 171-177) ทั้ง 2 แบบ คล้ายคลึงกันตรงที่ว่าระดับความสามารถด้านการเขียนจะเริ่มจากระดับง่ายไปหายาก คือ เริ่มจากเขียนตามแบบ หรือจากความจำ เขียนแสดงความรู้ความจำ ในคำศัพท์และประโยคที่เคยเรียนมาแล้ว นำศัพท์โครงสร้างประโยคมาเขียนในสถานการณ์ใหม่ เขียนกรอกแบบฟอร์มหรือ เขียนตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ ถึงระดับสูงสุดคือ สามารถเขียนเรียงความ หรือเขียนแสดงความคิดเห็นได้ แต่แบบหลังของวาเล็ท และดิสซิก (Valette and Disick 1972: 171-177) แบ่งได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของรายวิชา อ 411 (ภาษาอังกฤษ 1) ถึง อ 616 (ภาษาอังกฤษ 6) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 มากกว่าแบบแรกของ ริเวอร์ส (Rivers 1968: 245-255)

ส่วนประโยชน์ในการสอนเขียนนั้น เจน บี ฮิวอี้ และคณะ (Jane B. Hughey et al. 1983: 6) ได้กล่าวไว้ว่า "แม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะที่ยู่ยากซับซ้อน แต่ก็มีประโยชน์อยู่มาก คือ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 การเขียนเป็นการช่วยเสริมแรงทักษะอื่น ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูดและทักษะการอ่าน ทำให้การเรียนรู้ทักษะเหล่านี้คล่องขึ้น" และเมื่อกล่าวถึงประโยชน์ของการสอนเขียนโดยเปรียบเทียบกับการสอนพูดแล้วนั้นจะเห็นได้ว่า การเขียนช่วยให้จดจำได้นานกว่าการเขียนเป็นข้อมูลสำหรับอ้างอิงได้ในทุกโอกาสต่อไป และที่สำคัญที่สุด คือ เป็นหลักฐานที่แสดงความสำเร็จของผู้เรียนและเป็นเครื่องช่วยวัดความก้าวหน้าได้ด้วย แต่ในการพูดการวัดความก้าวหน้าในการพูดนั้นทำให้เห็นชัดเจนไม่ได้ (ทรวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2522: 50)

รีเวอร์ส์ (Rivers 1968: 240-264) ได้กล่าวถึงการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรในภาษา การสะกดคำ การใช้โครงสร้างของภาษา และการเลือกใช้คำศัพท์ หรือกลุ่มคำ เพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างเหมาะสม จึงนำความสามารถเหล่านี้มาถ่ายทอดให้ได้ความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการ ซึ่งผู้เขียนมักจะประสบปัญหา คือ ปัญหาทางด้านกลไกในการเขียน (Mechanism) ได้แก่ คำศัพท์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้องการ รวมถึงโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ และข้อบกพร่องทางด้านลีลาในการเขียนด้วย ซึ่งข้อบกพร่องในการเขียนเหล่านี้ นักเรียนไทยในหลายระดับชั้นก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยโดยสรุปดังต่อไปนี้

ณัฐวุฒิ ณ ปั่น (2522: 35-37) พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นสูง ปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 มีความสามารถในการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 70 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับถ่ายโอนคะแนนเฉลี่ยการอ่าน และการเขียนของนักศึกษาต่ำกว่าระดับอื่น ๆ และวิไล ชิวเจริญกุล (2523: 58-59) พบว่า นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ภาคใต้ของประเทศไทยมีความสามารถทางการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือร้อยละ 80 โดยมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ การเลือกใช้คำสำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ลีลาภาษา และการเรียบเรียงข้อความ

ปรียา อีระวงศ์ และคณะ (2525: 63-67) พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ เพราะว่ามีความสามารถในการเขียนเพียง 52 % - 61 % เท่านั้น และนิสิตมีปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และโครงสร้างทางภาษามากเป็นอันดับที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ และจากงานวิจัยของสมบูรณ์ วิภาวิณกุล (2528: 107-111) พบว่านักศึกษาระดับครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีที่ 3 วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ มีข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างมากที่สุดคือ 78.48 ข้อบกพร่องอันดับรองลงมาคือการใช้คำ และการใช้ภาษาที่เหมาะสม บกพร่องร้อยละ 10.92 และ 10.70 ตามลำดับและข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้ข้อความต่อเนื่อง พบร้อยละ 2.34

พรณีย์ บัวโต (2524: 87-93) พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ของจังหวัดนครปฐม ร้อยละ 47.50 มีความเห็นว่าผลการเรียนทางด้านทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ตนสอนยังไม่เป็นที่พอใจโดยเฉพาะในด้านไวยากรณ์ และ จากงานวิจัยของ สกน เกิดผล (2526: 57-67) ได้วิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียน เรียงความแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จากเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ส่งไปยังบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ Student Weekly จำนวน 305 ฉบับ พบว่า ด้านโครงสร้างข้อบกพร่องเนื่องมาจากการพัฒนาทาง ภาษายังไม่สมบูรณ์มากที่สุด เท่ากับ 54.38 % และข้อบกพร่อง เนื่องมาจากการถ่ายโอนนิสัย ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ พบรองลงมาเท่ากับ 41.79 % ด้านคำศัพท์มีข้อบกพร่อง ทางด้านความหมายเท่ากับ 53.67 % และข้อบกพร่องด้านหน้าที่เท่ากับ 46.92 %

จากผลการวิจัยเหล่านี้จะ เห็นได้ว่า นักเรียนและนักศึกษาทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษายังคงประสบปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านการใช้โครงสร้างภาษา การเลือกใช้คำศัพท์ กลไกในการเขียน และการถ่ายโอน นิสัยการใช้ภาษาจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ

เมื่อศึกษาข้อคิดเห็นและผลการวิจัยของนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญจะ เห็นได้ว่า ทักษะ การเขียนมีความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ยังมีงานวิจัย เกี่ยวกับการเขียน ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาผู้น้อย และไม่กว้างขวางพอ กล่าวคืองานวิจัยจะเป็นเพียงผล ที่ได้มาจากการใช้แบบสอบถาม หรือ เป็นการรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่แล้วมาหาข้อบกพร่องในการเขียน ของนักเรียน เป็นการวัดความสามารถ เฉพาะนักเรียนบางกลุ่ม หรือ เฉพาะนักเรียนชั้นใดชั้นหนึ่ง ในเพียงหนึ่งจังหวัด เท่านั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศในแต่ละระดับชั้น ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โดยใช้เกณฑ์การวัดระดับความสามารถของวาเลต และดิสิค (Valette and Disick 1972: 171-177) เป็นหลัก เพื่อนำผลจากการวิจัยนี้ไปประเมินหาระดับความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน ผลการวิจัยครั้งนี้อาจ เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงระดับความสามารถด้าน การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยส่วนรวม อันจะนำไปสู่การ ปรับปรุงการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตลอดจนระดับการศึกษาอื่น ๆ ให้ดียิ่งขึ้น และผลงานวิจัยนี้
 ยังอาจ เป็นประโยชน์ทางด้านวิชาการแก่ผู้ที่สนใจทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
 ตอนปลาย

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษ 1 (อ 411) ถึง วิชาภาษาอังกฤษ 6 (อ 616) และกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย
 ปีการศึกษา 2529 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ทั่วประเทศ
2. การศึกษาครั้งนี้ไม่คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความ
 สามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน องค์ประกอบเหล่านี้ ได้แก่ ระดับสติปัญญา
 สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เพศ ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถด้าน
 การเขียนภาษาอังกฤษในแต่ละระดับของการเขียนทั้ง 5 ระดับ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
 ตอนปลายที่สามารถเขียนตอบคำถามที่กำหนดในแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยเกณฑ์การ
 แบ่งระดับการเขียนทั้ง 5 ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ต และเรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M.
 Valette and Renée s. Disick 1972: 171-177) คือ ระดับทักษะกลไก (Mechanical
 Skills) ระดับความรู้ (Knowledge) ระดับถ่ายโอน (Transfer) ระดับสื่อสาร
 (Communication) และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism)

1.1 ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skills) หมายถึงความสามารถ
 ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถเขียนตามแบบ
 โดยลอกโคลงตามแบบที่ให้ และเขียนจากความจำโดยใส่เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรตัวใหญ่
 ในประโยคที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

1.2 ระดับความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถแสดงถึงความเข้าใจในความหมายของคำและประโยคที่เคยเรียนมาแล้ว โดยสามารถเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ถูกต้องเติมคำลงในช่องว่างในข้อความที่กำหนดให้ (Cloze Test) และ เขียนตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพที่คุ้นเคย เป็นประโยคสมบูรณ์ได้

1.3 ระดับถ่ายโอน (Transfer) หมายถึง ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถนำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เคยเรียนมาไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ โดยสามารถเรียงลำดับบทสนทนาได้ถูกต้อง และ เขียนตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลที่ให้เป็นเรียงความ 1 ย่อหน้าได้

1.4 ระดับสื่อสาร (Communication) หมายถึงระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อความที่เขียนได้โดยสามารถกรอกแบบฟอร์มใบสมัคร เขียนบรรยายภาพชุด และ เขียนเรียงความสั้น ๆ ตามหัวข้อที่กำหนดได้

1.5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) หมายถึง ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถเขียนแสดงความคิดของตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างเหมาะสม และใช้ลีลา (Style) ในการเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียน โดยสามารถเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ในหัวข้อที่กำหนดให้ได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับกระทรวงศึกษาธิการในการนำผลการวิจัยไปปรับปรุงหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนยิ่งขึ้น

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการปรับปรุงการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนหากวิธีในการสอนที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป